

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

27
To smukke Sange

Den Første:

En ny Sang, forfattet af en norsk Kriger i
Malmö.

[Holst, Hans Peter] Den Anden;
Bed Vintertid, naar Skoven staaer.

S Aaret 1848 jeg skrive vil, Kongen af Sverig og
Norges Storthingsmand De kalder os nu hen, Alt
indtil Sveriges Land, Den Svenske Armees at for-
mere, det er nu dens Paastrand.

2. Marsch=Ordre høres for endeel af Norges Trop-
per her, Kong Oscar den 1ste udfordrer disse Fjæd,
Nu gjælder det Nordmand, Om han er godt i Stand,
Dig tager jeg i Striden med, som er af Norges Land.

3. Naadigste Konge det Budskab vi modtage maae,
Fred du har givet udi saamange Aar, Nu vil vi
drage hen, Vi er edsvorne Mænd, I Krig og Strid
vi vove Liv, Det falder os vel til.

4. Fader og Moder, jeg Gder nu forlade maae,
Søster og Broder jeg afsjænter samme Skaal, Min
Kjærest jeg gaaer hen, Adis du søde Ven, Gud veed
om vi paa denne Jord, faaer see Hverandre igjen.

5. Sorger ei Venner, jeg maa nu drage fra Jer
hen, Gud være med mig, jeg kommer snart igjen, Hurra,
Hurra, Hurra, Det hore skal vort Land, Skal vi i Kamp
mod Preussen gaa, Da ryktes skal Nordmand.

V box 10:293

6. Juni Maaned den 25de jeg skrey, En Søndagsmorgen da Kl. 8 var, Fra Christiania vi uddrog, Alt ud paa Sven klar, Det Dampskib som vi seilte paa Det Navnet Nordkap har.

7. Nordmandens Hjerte det kan du tro beangstet var, Venner og Slægtninger han seer at staa tilbars, Fra Kone og Børn kjær, Samt Søskende og Fleer, Dg Kjærest som Endeel vel har, Den seer han ikke meer.

8. Skipper og Capitain og hurtig Mandskab dette var, Hurtig de seilte og drager os afsted, Hurra for Norges Land, vi sstrige alle Mand, Dg Coursen de nu sætte hen, Alt ind til Sveriges Land.

9. Modgang strax mødte os alle raske Gutter her, Søsygen griber os Alle og Enhver, Vi saldt omkuld hver Mand, det gaaer nu som det kan, Men kommer vi paa Land igjen, det skæder os ei Grand.

10. Den 3die Dags Morgen, da vi nu Sverigs Land fik see, Deilig det syntes for os paa dette Sted, Vi seilte da derhen Det hurtig med os gif, Til Staden Malmo Navnet bær, som er i Sverigs Land.

11. Oberste Mansbach den store mandig tappre Helt, Snart commandeerte, tag fuld Dypakning paa, Hurra, Hurra, Vi sstrige Alle da, Dg Svensken os gav Svar igjen, det ligte vi saa brav.

12. Capitain og Voitnant, som var med os i denne Hær, Didrichsen og Schaffenberg, De vistnok Navnet bær, Giv Agt og træd i Land, Dg stiller Eder an Nu vil vi see hvor mange Mand, Vi har i Sverigs Land.

13. Armen Geyæret og præsenteer du Musketeer, Fremmad Marsch nu Alle og Enhver, Den til den grønne Plan, hvor vi vor Leir skal slaa, vor Sopha det nu bliver her, Paa nogle Halmestraae.

14. Dren blev slaget og Svinestef vi fik dermed Brodet blev baget, Vi fik der hver sin Deel vor Kost den er ei vor, den som vi der nu faaer, Jeg ei har hørt den forste Mand sig rose kan deraf.

15. Nu er vi kommen til Sverigs Land paa denne Kyst, Kjæreste Broder jeg er nu her saa tørst, Dg Mad jeg have vil, Nu maa der Penge til, Ja har du Penge skal du faae, Hvis ikke tie saa stil.

16. Vi ere Brødre og Kongen er vor Fader kjær, Ham vor vi elske og altid holde kjær, Vi elske Fædreland og det forsvare vil, saasandt som Gud i Himmelen gier Kræfterne dertil.

17. Nordmanden, Svensken og Dansten de vil holde Cet, Preusserne at tage paa vores Bajonet, Vi stolt og mandigt slaaer, Om Preusken paa os gaar, Han salde skal for Nordmands Sværd, det kan han lide paa.

18. Langsom er Tiden for Nordmanden at være her, Fornoielsen er liden, Dg kun til stor Besvær. Der svenske Flikker var, De sine Dyder har, Hver Nordmand som besøgte Dem, Han snart besmittet var.

—
Bed Vintertid, naar Skoven staaer
Med Rimefrost i de dunkle Lokker,
Dg Stormen vildt om Ruden slaaer,
Dg Sneen sig paa Taget slokker,
Om dette Bord saa mangen Gang,
Vi samlede ved Bagerklang,
;: Dg glemte Vint'rens barske Sang;
Thi der var Foraar i vort Hjerte. ;:;

Men Tiden driver lumsk sit Spil,
Thi medens sorgløs her vi spøge,
Dg glemme reent, at den er til,
Alt høvne sig den vil forsøge.
Den stjæler Rosen af vort Kind,
Den røver, flygtig som en Vind,
:,: Os mangan Ven, hvis Brodersind
I Ungdomstid vi elste lærte. :,:

Selv dette Sted, hvor vi har leet
Af Tidens Verlen og Forandring,
Dg som vor bedste Fryd har seet,
Er kun et Herberg paa vor Vandring.
Vi kom hertil Alt var saa smukt,
Ustandset steg vor Tankes Flugt;
:,: Bag Lovet vinkte Træets Frugt;
Men før at naae den vi bortdrage! :,:

Vor Glædeskalk er snart udtømt,
Dg mangt et Minde vil udslettes,
Men hvad vi her har tænkt og drømt,
Det føle vi, kan ei forgjættes;
Thi Skjæbnen stiller Ven fra Ven,
Men Sjælen søge vil igjen
:,: Landflygtig til det Sted, hvor den
Sin Ungdomsfryd har lagt tilbage. :,: